

Из резерве у активну војну службу

Добар избор

Свака школа је школа живота, рећи ће старији, али је Школа за резервне официре, показало се и школа за живот

Већ неколико последњих година, најбољи из сваке класе, пожелеле да наставе да се баве својим првобитно изабраним позивом, у војсци, а не у цивилству. Једни због сигурне и предвидиве каријере, други због знатно већих могућности за усавршавање, трећи због чари нове професије, откривених у Школи за резервне официре... Мотиви су различити, али је искуство слично.

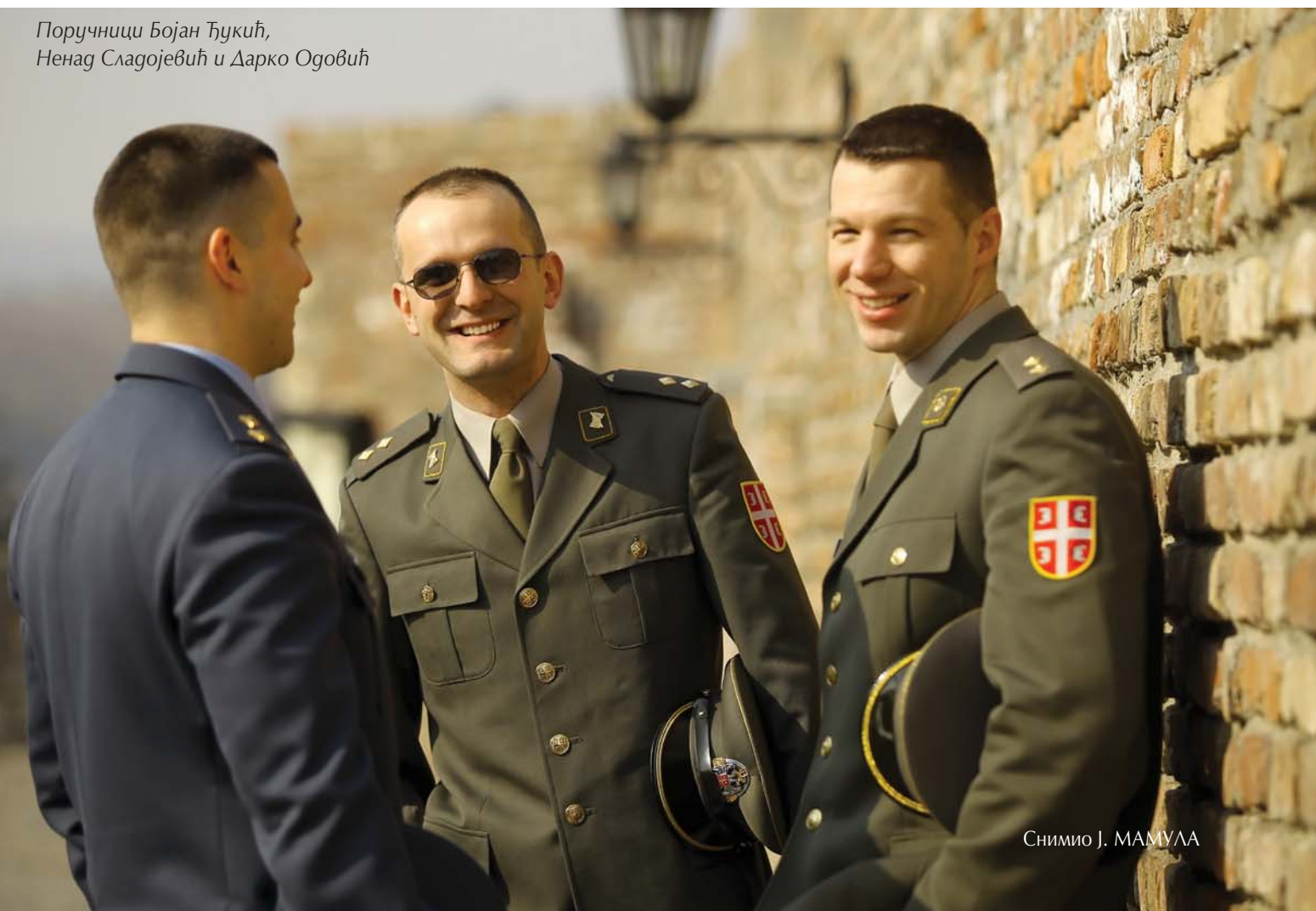
– У професионалној служби схватили смо да нам школе које смо већ завршили и знања која смо стекли на различитим факултетима, нису дали оно најважније, способност да живимо у колективу, да заједно делимо и добро и зло, да помажемо једни другима онда кад је најтеже, кад мислимо да више не можемо да издржимо, кад смо принуђени да из себе (ис)цедимо и последњи атом снаге – каже поручник Ненад Сладојевић, некада војни стипендиста и полазник ШРО у септембарској класи 2007. године, на почетку разговора са поручницима Војске Србије који су се активирали после завршетка Школе за резервне официре.

Могућности усавршавања

Поручник Сладојевић је већ три године официр службе телекомуникација у Горњем Милановцу, у јединици у којој се оспособљавају војници на добровољном служењу војног рока и војници по уговору, а реализује се и усавршавање подофицира у области телекомуникација и информатике.

– Знања која сам, као дипломирани студент нишког Електронског факултета, стекао у Школи резервних официра свакако су омогућила да лакше, комотније, можда и безболније, започнем посао у јединици Војске Србије као официр. Тих шест месеци, проведених најпре на Војној академи-

*Поручници Бојан Ђукић,
Ненад Сладојевић и Дарко Оговић*

ји, где смо имали заиста фантастичне услове за смештај и рад, нису се разликовали од оних које су имали тада студенти, а данас кадети. А затим, у јединици у којој смо месец и по стажирали, научио сам све што се, за тако кратко време, могло научити, о животу у војсци, субординацији и једноставности, оружјима и оруђима којима су опремљене јединице, укратко, оно што чини живот официра јединственим и непоновљивим. Научио сам да командујем, да изађем пред строј одраслих, зрелих људи и издајем на-

редбе, свестан одговорности коју таква чин има – прича Ненад.

Током професионалног бављења позивом за који се, у ширем смислу, није припремао на факултету, већ управо у Школи резервних официра, Ненад је схватио да су све оне вештине, стечене на обуци у Војној академији, заправо само увод у бављење официрским позивом.

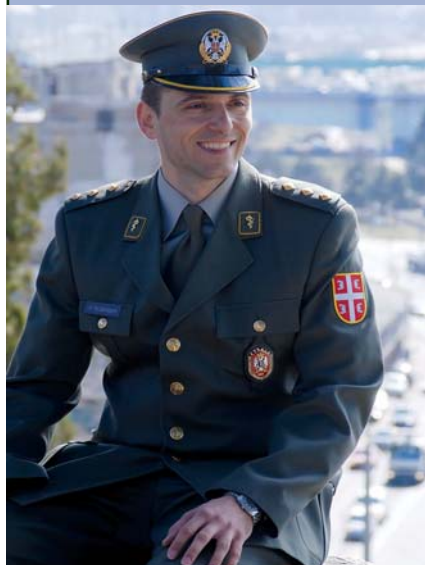
– Обука је тада била подељена на стицање основних војничких вештина, затим стручно специјалистичко оспособљавање, различито од смера, односно

специјалности и стажирање у изабраним јединицама, у којима смо практично, показивали и доказивали стечене вештине – каже поручник Сладојевић, који данас има два занимања, официра и инжењера телекомуникација.

Одувек су се у мени ломиле две велике љубави, према стоматологији и војсци, а на овај начин успео сам да их помириш – каже капетан Никола Пијевчевић.

Војна униформа дража од лекарске

Капетан Никола Пијевчевић је стоматолог који је решио да бели мантил замени војничком униформом одмах по завршетку факултета. Курс слушалаца за резервне официре завршио је 2003. године, након чега се активирао и запослио као трупни лекар. Упркос бројним обаве-

зама, успео је да „украде“ слободну недељу, те смо га нашли на одмору на Копаонику.

– Најбољим слушаоцима Управа за кадрове понудила је да се активирају одмах по завршетку курса. Нисам се двоумио да станем у официрски строј. Одувек су се у мени ломиле две велике љубави, према стоматологији и војсци, а на овај начин ус-

пео сам да их помириш – каже капетан Пијевчевић, који крајем новембра завршава специјализацију на ВМА.

Овај млади Панчевац каријеру је започео у амбуланти у Гарди, па како каже, ни терени му нису непознаница. Често је са јединицом ишао на вишедневна логоровања у оквиру санитетског одељења.

Деветомесечна обука остала му је у лепом сећању, а стажирање у Специјалној бригади био му је посебан изазов, јер је међу припадницима војничке елите требао да се избори за своје место. Пут до прве еполете није му пао тешко, јер како каже, све је ствар навике и добре организације.

– Себе видим само у овом послу и волео бих да моје напредовање у стручној и војничкој каријери иде паралелно – каже перспективни официр санитетске службе, додајући да већ увелико планира докторат који је и предуслов за пуковнички чин.

У промотивном споту „Буди професионалац“, играо је управо себе – војног лекара. Тај пројекат види као искуство више у животу. Упоран, одговоран и амбициозан, себи изнова поставља нове циљеве и помера границе изазивајући остале колеге да га прате. Па, држите ли корак?

М. БОРОВИНА
Снимила С. САВИЋ

Оба позива траже свакодневно усавршавање и доказивање. Развој телекомуникација не дозвољава предајер технологија у тој области свакодневно отвара нове могућности за деловање, док је позив официра, сам по себи менаџерски и интердисциплинаран, одувек препун изазова и адреналина.

– Најважније је пратити савремена достигнућа и у једној и у другој области. Пратећи смер развоја савремених армија, увидео сам да без развоја информатике и телекомуникација, свака војска стагнира. Нема модерне, снажне армије без развијене информатике и одговарајућег коришћења доступних, расположивих телекомуникационих средстава и опреме. Зато велике армије и поклањају толико пажње развоју телекомуникација и увођењу савремене телекомуникационе и информатичке опреме у своје редове. Могућности које се тиме пружају су неслућене – сматра поручник Сладојевић.

Колективни дух највеће богатство

Слично размишља и поручник Дарко Одовић, који је такође завршио Електронски факултет у Нишу. Попут колеге Сладојевића у трећој години Факултета постао је стипендиста Војске Србије и, по стицању дипломе, марта 2008. године, дошао је у Школу резервних официра у Војној академији. Данас је командир вода ве-

Могућности запослења

Потпоручници у резерви који су били војни стипендисти примају се у професионалну војну службу непосредним пријемом.

Уколико потпоручници у резерви нису били војни стипендисти, примају се као лица из грађанства путем јавног конкурса. Дефинишу се услови за пријем, а такође

се прописују и критеријуми на основу којих се врши бодовање и рангирање кандидата.

Кандидати који су завршили Класу слушалаца за резервне официре начелно имају предност у односу на друге кандидате, тиме што добијају бодове на чин у резерви што се дефинише критеријумом.

зе у Београду, у јединици која одржава телекомуникационе везе Министарства одбране и Генералштаба Војске Србије.

– Током школовања у Војној академији оспособљаван сам за артиљеријску специјалност, стицао сам знања која артиљеријског официра чине тако популарним. Постао сам лидер, оспособљен за командовање и преносење стечених знања генерацијама војника. А таква прилика се не даје увек и сваком ко заврши факултет – наглашава Дарко.

Каже да је научио сам шта значи бити војник, какав је најпре војнички, а затим и официрски живот, савладао основне војничке вештине, сазнао све што је потребно о савременим артиљеријским оруђима, о АБХ опреми и одбрани, о издавању и примању наређења...

– Али оно што је најважније, савладао сам живот у колективу, научио шта значи бити део заједнице која има исти задатак, која савлађује исте напоре и има исте изазове. Ма колико у основи различити, током школовања за резервне официре били смо једно. Колективни дух је једна од највећих вредности Школе за резервне офици-

Научио сам да командујем, да изађем изред стирој ограслих, зрелих људи и издајем наредбе, свестан одговорности коју шакав чин има – каже поручник Ненад Сладојевић.

ре. Све оно што смо стекли у професионалном смислу, за мене је у сенци тог сазнања, те вештине, заједничког живљења. Иначе не бисмо издржали све те, тако компримоване напоре, јер је за све оно што је требало савладати шест месеци веома мало – сматра поручник Одовић.

Сто година традиције

Бојан Ђукић је Београђанин из официрске породице, а рођен је 1980.

Оно што је најважније, савладао сам животи у колективу, научио шта значи бити део заједнице која има исти задатак, која савлађује исте напоре и има исте изазове – издваја поручник Дарко Одовић.

године у Сиску. Правни факултет је завршио у Београду, а официрски позив није одабрао само због оца, пензионисаног пуковника.

– Има ту породичне традиције, али кључно је то што сам одувек хтео да се вежем за униформу, за државне органе. Истина, прадеда је био подофицир, деда и ратни и резервни официр, отац такође, тако да имамо стотинак година војничке традиције у породици.

Бојан каже да је, иако није ишао у средњу војну школу, одувек знао да ће, како рече, ићи у том – правцу војске.

– У том тренутку размишљао сам да цивилни факултет, нарочито Правни, даје ширу могућност, која може да се добро искористи у неком тренутку, нарочито у војсци, где има доста правних терена за каљење и напредовање.

Овај млади човек је одлуку оступању о војну службу практично донео на другој години факултета, када је са војском потписао уговор о стипендирању, па је остало само да се посвети

Прадеда је био подофицир, деда и ратни и резервни официр, отац такође, иако да имамо стотинак година војничке традиције у породици – наглашава поручник Бојан Ђукић.

учењу, а онда, по дипломирању, ускочи у прву следећу, пешадијску класу слушалаца ШРО, септембра 2007. коју је завршио као трећи.

– Осим што је логично да студенти друштвених факултета буду пешадијски официри, свиђа ми се тај род. По завршетку Школе резервних официра, 2008. године, стажирао сам две године, као официр правне службе у Министарству одбране, у Дирекцији за имовинско правне послове.

– Практично, те две године стажа било је везано за заступање војске на суду, као некаква војна адвокатура, што је иначе посао дирекције, а ово што сада радим је, рекао бих, више војна прича.

Бојан вози гранде пунто, каже да још увек живи с родитељима а да ће се ожени и стварати породицу „кад се поклопе неке ствари“. У међувремену жели још да учи и да напредује.

– Тренутно су актуелне мастер студије на Правном факултету. Желим да учим и усавршавам се, а себе професионално не видим на једном месту. Свако тежи напредовању и требало би то и да призна – каже поручник Ђукић. ■

Душан ГЛИШИЋ
Владимир ВЈЕШТИЋ